

noget epokegørende, og at det er noget, som pludselig vil begynde at forrykke alting i grænselandet. Sådan forholder det sig jo ikke, så derfor en enkelt historisk betragtning.

Det var jo Europarådets parlamentariske forsamling, der helt tilbage i 1966, så vidt jeg husker, tog initiativ til udarbejdelsen af rammekonventionen om samarbejde over landegrænser mellem kommuner og andre kommunale myndigheder. Så langt tilbage går det her altså. Rammekonventionen blev så drøftet frem og tilbage, op ad stolper og ned ad vægge, sådan som den slags nu bliver, og det ved alle, der beskæftiger sig med Europarådets arbejde og andre typer internationalt samarbejde. Den blev så vedtaget i 1980, den trådte i kraft i 1981, efter at fire stater, herunder Danmark, havde ratificeret den. I dag – og der er så gået yderligere næsten 20 år – har næsten alle Europarådets medlemsstater ratificeret konventionen. Når jeg godt vil sige det, er det, fordi det jo immer væk er det, der er baggrunden for det, vi diskuterer her i dag.

I hovedtræk indebærer rammekonventionen, at staterne forpligter sig til at understøtte og fremme samarbejdet over grænserne mellem lokale og regionale myndigheder.

Jeg skal ikke trætte med ret mange citater, men blot lige, for at vi får det ind i det rigtige størrelsesforhold, så vi ikke helt mister proportionerne, sige, at der står i art. 1, og det er det, som Danmark har forpligtet sig til: »... at lette og fremme samarbejdet over grænserne mellem kommuner og andre lokale myndigheder samt til at søge at fremme, at der træffes aftaler eller dispositioner, som kan vise sig nødvendige til dette formål med behørig hensyntagen til hver parts særlige forvaltningsmæssige regler.«

Og i konventionens art. 2 står, at: »... samarbejde over grænserne skal finde sted inden for rammerne af kommuners eller andre lokale myndigheders beføjelser ifølge national lovgivning.«

Grunden til, at jeg godt vil citere det, er ikke blot for at give den historiske ramme, men også, fordi det er svaret til hr. Keld Albrechtsen. Der er ikke her tale om, at man begynder at føre udenrigspolitik. Der er tale om, at man fuldstændig i overensstemmelse med det, som man i så mange år stille og roligt har arbejdet sig frem til, skal få dette samarbejde til at fungere. Så hele det dramatiske set up, som nogle har forsøgt at få ind i denne debat, hører simpelt hen ikke hjemme i virkelighedens verden.

Hr. Steen Gade har stillet mig to spørgsmål, og det første lød: Vil ministeren føre tilsyn, sådan som hun skal? Svaret er ja. Det næste lød: Vil ministeren gribe ind, hvis man ikke overholder love og regler? Også her er svaret ja. Og dermed skulle den mystifikation vel være bragt ud af verden.

En enkelt ting mere skal jeg kommentere, nemlig at der var nogle – det var vist hr. Thulesen Dahl – der mente, at jeg skulle have blandet mig i den afgørelse, som man nu skal træffe i Sønderjyllands Amtsråd. Det må siges at være en meget stor tilsnigelse. Hele min tilgang til det har netop været, at det er noget, der kun kan afgøres lokalt, og ikke noget, som Folketinget kan eller skal blande sig i.

Men jeg vil godt medgive, at jeg på et tidspunkt over for pressen har besvaret spørgsmålet om, hvorvidt jeg syntes, det var et vanvittig godt navn, man havde fundet til samarbejdet, og dér gik naturen måske lidt over optugtelsen. Jeg kan i hvert fald huske, at jeg svarede noget i retning af, at hvis lidt længere tid til at finde en bedre sproglig formulering for dette samarbejde ville betyde, at den sproglige opfindsomhed kunne blomstre lidt mere, syntes jeg godt, man kunne tage sig mere tid.

Det er jo ikke indblanding i samarbejdet, og Sønderjyllands Amtsråd har vel også selv fundet ud af, at lige præcis den sproglige iklædning, man har givet dette i øvrigt fornuftige samarbejde, ikke har været med til at fremme forståelsen for det. Så tror jeg ikke, jeg har overdrevet.

Jeg vil godt slutte med at sige, at jeg har den store fornøjelse at være formand for det dansk-tyske kontaktudvalg. Det er spændende, fordi det er et forum, hvor man diskuterer stort og småt. Man diskuterer både udviklingstendenser i de to grænselands, og så klarer man i øvrigt en hel masse små praktiske problemer, sådan at vi i kontaktudvalget, som netop er et samtaleforum, kan være med til at få sat fokus på nogle af de ting, som kan gøre livet lidt for besværligt eller lidt for surt i grænselandet.

Dette samarbejde ligger i virkeligheden også meget smukt inden for rammerne af det, som jeg beskrev før, som man beskæftiger sig med i selve konventionen.

Når jeg godt vil komme med dette som en slutbemærkning, er det, fordi jeg faktisk har den opfattelse, også når jeg taler med folk fra andre lande, at den måde, vi har løst det på mellem Danmark og Tyskland, simpelt hen står som et ideal, og det gør det af mange grunde: